

[Inger Stilling Pedersen]

ud af, hvornår man er ensidig, og hvornår man er alsidig.

Jeg har før sagt, at det nu må være Danmarks radios og tv's opgave at værne om det danske sprog. Sprog og kultur kan ikke adskilles. Ønsker man at nedbryde samfundet, er én af vejene netop at nedbryde sproget, og det kan ikke være rigtigt, at radio og tv skal være banebrydere her. Man må kunne forlange, at der tales et sprog frit for eder og forbandelser og sjofle udtryk. Der var engang – sagde én til mig forleden dag – da man ikke måtte bande i radioen, og jeg har lovet at spørge, om det stadig gælder.

Man bør også i højere grad lade dialekterne præge udsendelserne, og her er det regionalradioen, der bør være vågen.

En meget stor del af de børn og unge, der ser tv og hører radio, er døbte børn og unge. Det synes man helt at have glemt i udsendelserne. Man får let det indtryk, at det er en meget lille gruppe, som man kan tilgodese nu og da. Man kan tænke på de kristne højtider, på julen. Får man virkelig her markeret, at det er en kristen højtid og ikke en, der bygger på en hedensk fest, der måske nok kan forsvares på en måde, men det, vi forstår ved jul, er alligevel noget andet.

En anden ting, der også bør nævnes i en kulturdebat og i forbindelse med tv, er søfolkenes fjernsynsbetjening. Hvorfor skal denne gruppe danske være afskåret fra at se tv? Vi kan ikke være bekendt, at vi endnu ikke har løst dette problem. Og da kan man spørge: er ophavsretten vigtigere end søfolkenes krav på at få del i dansk kultur gennem tv?

Det er af afgørende betydning at få slået fast, at vi ikke ensidigt skal dyrke en særlig børnekultur. Forældrene har ret til at bestemme deres børns påvirkning, og ingen har ret til uden forældrenes samtykke at påvirke børn og unge i en retning, der strider imod forældrenes ønsker. Det er ikke samfundet, der skal bestemme børns og unges behov, men det skal i samråd med forældre sikre gode, alsidige tilbud. Der må lægges stor vægt på nærmiljøet, børn og unge har behov for at være sammen, og de må sikres mulighed herfor; her må sport og friluftsliv have en høj prioritering.

Kristeligt folkeparti ønsker, som det er sagt før, at fremme en kulturpolitik, der bygger på kristen grund.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne tilslutte mig den tak, der fra flere ordføreres side har lydt til ministeren for kulturelle anliggender for den redegørelse, vi har fået. Jeg gør det ikke aldeles uden betænkelighed, for den meget brede opslutning om og takken for redegørelsen er jo udtryk for, at den også er noget rund i nogle retninger. Det betyder ikke, at der ikke er mange fremstillinger og analyser i den, som vi ikke kan tilslutte os, og det er baggrunden for, at jeg føler anledning til at takke for redegørelsen.

Der er også principper fastslået i denne redegørelse, som vi meget gerne vil slutte næsten mere end 100 pct. op om. Og sågar når vi kommer til midlerne, er der mangt og meget, som vi kan være fuldstændig enige med ministeren i.

Men lad mig også tilføje, at det samlede billede af, hvad man gør på det kulturpolitiske område fra samfundets side, og hvad man er på vej til at omgøre, tegner sig knap så lyserødt – jeg håber ikke, jeg bliver misforstået, når jeg anvender den betegnelse – knap så lyserødt, som ministeren, så vidt jeg læser redegørelsen, giver udtryk for. Ministeren er dog beklagende, idet han anfører, at der ikke er midler nok til stede, og derfor er det altså ikke helt så lyserødt. Årsagerne her til vil jeg gerne anføre. Dem vurderer jeg som værende ikke bare et udtryk for bevilningsknaphed i den nuværende situation, men det faktum, at der altid vil være visse grænser for midlerne, men næppe for ønskerne.

I en sådan situation må man så so oder so, som tyskerne siger – og det kan vi jo lige så godt vænne os til at sige på deres måde – prioritere. Prioriteringskriterierne, man hidtil har kørt efter, er kritisable. Ingen prioriteringsmodeller er ideelle, derfor vil det altid være overmåde problematisk ved offentlig forvaltning af kulturstøttepolitik og specielt kunststøtteproblematik at skære rimeligt igennem. På nogle områder må man dog gøre det, og man kan i hvert fald gøre det bedre, end man gør det nu. På andre områder skulle og burde man efter vores opfattelse drage konsekvensen af, at prioriteringen ikke er absolut påkrævet, fordi man simpelt hen kan holde fingrene af fadet, og at man da